

HET ERFELIJKHEIDSONDERZOEK IN DE TANDHEELKUNDE.

Wat *Nord* wil zeggen met zijn redactioneel artikel over biologische orthodontie, in de Maart-aflevering van ons tijdschrift is mij totaal onbegrijpelijk. Wie zijn eindconclusie met aandacht leest, constateert met genoegen dat hij inderdaad de waarde van biologie en erfelijkheidsonderzoek voor de praktijk hoog aanslaat.

Of zooals hij het zèlf zegt: „...niemand zal mij kunnen verdenken onvoldoende waarde te hechten aan het erfelijkheidsonderzoek.”

Ik ben het dan ook volkomen met hem eens als hij in zijn laatste regels schrijft: „Het eenige wat biologie en erfelijkheidsonderzoek ons nu reeds voor de praktijk hebben geleerd, is, ... enz., enz.... dat het de hoogste tijd wordt, dat men zich hiervan meer rekenschap gaat geven dan helaas tot nu toe nog zoo dikwijls het geval is.

Duidelijker misschien nog dan deze aanhalingen illustreert het feit dat *Nord*, zèlf man van de praktijk, zich herhaaldelijk over de beteekenis van erfelijkheidsonderzoek in artikelen en voordrachten (1915—1921—1930) heeft uitgelaten, hoezeer hij de waarde hiervan voor de praktijk erkent.

Maar nu komt het onbegrijpelijke.

Een bladzijde terug lezen we: „In het algemeen is verder de opmerking niet overbodig, dat men scherp dient te onderscheiden tusschen den arbeid der wetenschappelijke onderzoekers en *de nieuwe mogelijkheden in de dagelijksche praktijk. Voor het laatste kunnen wij voorloopig de erfelijkheidsonderzoekingen gerust missen.*”

Moeten wij hieruit nu ineens gaan concludeeren dat wetenschappelijke onderzoekingen „voorloopig” (sic!) voor toepassing op „de nieuwe mogelijkheden in de dagelijksche praktijk gerust gemist kunnen worden”?

De mogelijkheid bestaat natuurlijk dat *Nord* bepaalde erfelijkheidsonderzoekingen niet als wetenschappelijk erkent. Inderdaad wordt men in deze meening gesterkt als men leest dat hij de uitkomsten van *Berger*, *Kadner*, en ondergeteekende „hypothesen” noemt die dreigen dood te loopen in een „gescherm met woorden”.

Hoewel het mij nooit prettig aanded als twee strijdende partijen elkaar over en weer éénzelfde beschuldiging toewerpen, het lijkt zoo machteloos en kinderlijk, mag ik toch niet nalaten er mij hier zèlf aan te bezondigen.

Want juist *Nord* opende in 1915 en in 1921 en in 1930 gezichtspunten en sprak hypothesen uit.

„Het verband tusschen anomalieën van het gebit en andere deformiteiten vindt *waarschijnlijk* zijn oorzaak in de minderwaardigheid van een bepaalde erfvariant, die al deze anomalieën ten gevolge heeft” en verder:

„Daar de gebitsanomalieën kunnen worden geërfd in alle voorkomende graden en het *waarschijnlijk* is, dat er in dat geval een correlatiestoornis plaats heeft in de verhouding van beide kaken, . . .”

Ook in de voordracht van Nov. '21 voor de Ver. v. Ned. Tandartsen kon *Nord* hoogstens gezichtspunten openen (met alle waardeering voor de *achteraf gebleken* juistheid!) Men toont aan de hand van modellen over het „verschil in grootte der tanden onderling” in genetisch opzicht absoluut niets aan, als daarbij ook niet de modellen van vele voorouders aanwezig zijn. Zijn hypothesen werden in mijn korte bespreking van het artikel van *Berger* door mij niet genoemd. Dat *Nord* hierin aanleiding vond tot het plaatsen van de ernstigste aanmerking die in de wetenschap ooit tegen iemand gemaakt kan worden: „. . . dat ook *Broekman* klaarblijkelijk de literatuur op dit gebied niet voldoende heeft bestudeerd,” is klein.

Overigens is het een bewijs van levenskracht en stemt daarom tot blijheid als artikelen en besprekingen in ons Tijdschrift voor Tandheelkunde aanleiding geven tot wrijving. Door wrijving ontstaat warmte en warmte is de bron van alle energie.

Arnhem, 18 Maart 1933.

R. W. BROEKMAN.

* * *

Naar aanleiding van het bovenstaande nog even het volgende: *Broekman* vindt het onbegrijpelijk dat ik op dit terrein voor-

loopig wil onderscheiden de arbeid der wetenschappelijke onderzoekers en de nieuwe mogelijkheden voor de dagelijkse praktijk. Zelf lijkt mij dit nogal duidelijk.

Wetenschappelijk onderzoek is noodzakelijk voor het vooruitbrengen van de wetenschap en derhalve eveneens voor den vooruitgang van hare praktische toepassingen. Die toepassingen komen echter eerst aan de orde, wanneer de resultaten van het wetenschappelijk onderzoek boven allen twijfel verheven zijn!

Verwarring moet het stichten wanneer dit tempo ongeoorloofd snel geschiedt, zooals naar mijne meening op dit gebied het geval is. Vandaar mijn protest tegen het gescherm met woorden, zooals „biologisch werkende apparaten” enz., waartegen ik bij meer dan ééne gelegenheid mijn stem heb verheven. (Zie o.m. boekbespreking over het laatste werk van *Korkhaus* T. v. T. Dec. 1932).

Het bewuste artikel van *Berger* maakte het m.i. al te bont, waar hij op grond van „Erblichkeits- und Konstitutionswissenschaft” een nieuwe Orthodontische Diagnose en Nomenclatuur propageert en dan „neue Gesichtspunkte” naar voren brengt, die al vele jaren oud zijn. Wat door *Broekman* dan ook niet is tegengesproken. Dit is niet alleen verwarrend, maar ook misleidend!

Dat *Berger* met hypothesen aankomt zal niemand hem kwalijk nemen, maar dat hij daar nu reeds verstrekkende gevolgen voor de praktijk uit wil destilleeren is onwetenschappelijk. Dat ik zelf op dit gebied „gezichtspunten opende en hypothesen uitsprak” is volkomen juist, ik heb niets anders bedoeld en dit dan ook duidelijk doen uitkomen.

Voorzoover deze achteraf juist bleken, werden zij geschikt voor toepassing in de praktijk!

Dat tenslotte het niet voldoende kennen der literatuur „de ernstigste aanmerking is, die in de wetenschap ooit tegen iemand gemaakt kan worden” is een opvatting, die *Broekman* zal moeten herzien. Als dat wáár was, dan zag het er met zeer vele beoefenaren der wetenschap wel wat al te somber uit!

In ieder geval zal *Broekman* wel willen gelooven, dat die opmerking zeker niet als zoodanig bedoeld was en dat zijn „energie” door mij op prijs wordt gesteld.

NORD.